

می‌خواهم بین بهترین‌های دنیا، بهترین خودم باشم

ثریا آقایی: خدا پاداش صبرم را داد

اواخر سال گذشته، اگر قرار بود درباره‌اش بنویسم، لقب بدشانس را کنار نامش می‌گذاشتم. ورزشکاری که تا پای المپیک رفت و مصدوم شد و این بار هم تا نزدیکی مرزهای توکیو رسید، اما به یکباره همان مصدومیت برای پای دیگرش اتفاق افتاد و امیدش معطوف شد به امتیازهایی که سال ۲۰۱۹ جمع کرده بود و او را رزرو دوم المپیک کرده بود. از اردیبهشت تمریناتش را شروع کرد اما بازهم کارش سخت بود، تا اینکه در آخرین روزها پیش از بسته شدن فهرست ورزشکاران المپیک، خبری رسید که کسی انتظارش را نداشت. برخی تغییرات جزئی در رنکینگ به‌خاطر انصراف دو، سه چهره‌ی المپیک و البته وجود برخی قوانین، ثریا آقایی را المپیک کرد؛ دختر بدمیتون‌باز ایران که می‌گوید این اتفاق نتیجه‌ی صبر و پشتکارش است.

بالاخره به آرزویتان رسیدید و در آخرین روزها پیش از سفر کاروان، مسافر توکیو شدید.

خدا را هزار بار بابت سهمیه‌ای که گرفتم، شکر می‌کنم. در این هشت سالی که گذشت، خیلی زحمت کشیدم تا به این سهمیه برسم. چهار سال قبل از ریو، با سختی فراوان در تعداد زیادی مسابقه شرکت کردم و امتیازهای خوبی جمع کردم اما درست نزدیک المپیک مصدوم شدم و سهمیه‌ی المپیک را از دست دادم. برگشتم به بدمیتون و تلاش دوباره برای کسب سهمیه‌ی المپیک، کار ساده‌ای نبود. فشار روحی زیادی را تحمل می‌کردم. اما چون نمی‌خواستیم حسرت حضور در المپیک تا همیشه با من باشد، برگشتم. دلم نمی‌خواست در آینده، وقتی به این روزها برمی‌گردم، بگویم تلاشم را نکردم. این بار هم داشت همین اتفاق می‌افتاد. سال ۲۰۱۹ و پیش از شیوع کرونا، در رقابت‌های زیادی شرکت کردم. به بیش از هفده مسابقه رفتم و امتیازهای خوبی جمع کردم. البته امتیاز همه‌ی مسابقه‌هایی که در آنها شرکت می‌کنیم، محاسبه نمی‌شود. برای المپیک، امتیاز ۱۰ مسابقه که بهترین نتیجه در آنها کسب‌شده، لحاظ می‌شود و من در هر مسابقه سعی می‌کردم بهترین عملکردم را داشته باشم.

که این روند با شیوع کرونا متوقف شد.

بله. در اوج و برای یک سال خانه‌نشین شدم. البته این شرایط برای همه‌ی ورزشکاران دنیا وجود داشت. من سعی کردم با تمریناتی که در منزل و بعدها در پارک انجام می‌دادم، کمی شرایطم را حفظ کنم. اما این وضعیت کار را برای من سخت کرد. در نزدیکی شروع دوباره‌ی رقابت‌ها بود که من با آسیب‌دیدگی در لیگ مواجه شدم.

چیزی شبیه ریو.

بله. اوایل دی ماه سال گذشته این اتفاق افتاد و من مجبور به جراحی شدم و سه، چهار ماه فرستم را از دست دادم. همان موقع قرار بود رقابت‌ها شروع شود اما کمی که جلوتر رفتیم، خیلی از رقابت‌های فدراسیون جهانی

و می‌خواهم در جایی که بهترین‌های دنیا حضور دارند، من هم بهترین خودم باشم. من از بچگی آرزوی حضور در المپیک را داشتم. وقتی کاوه محرابی المپیک پکن را پشت سر گذاشت و تلاش می‌کرد برای لندن سهمیه بگیرد، من خیلی کم سن بودم، اما با علاقه‌ی زیادی مسابقاتش را دنبال می‌کردم و رویایم این بود که مثل ایشان المپیک را تجربه کنم. وقتی فکر می‌کنم که بزرگترین رویایم در زندگی محقق شده، مورمور می‌شوم.

خب از اینجا به بعد ایجاد انگیزه باید سخت باشد.

همیشه می‌توان انگیزه‌ی جدید به وجود آورد. یکی از خوشحالی‌های من این است که یک سقف را شکستم. اگر تا قبل از من کسی نمی‌توانست به حضور در المپیک فکر کند، از این بعد دختران ورزشکار، المپیک را دور از دسترس نمی‌دانند و این یکی از نتایج کاری‌ست که من انجام دادم.

لغو شد و رقبایم هم نتوانستند به امتیازاتشان اضافه کنند. اینجا بود که امتیازهایی که در سال ۲۰۱۹ جمع کرده بودم، به کمک آمد.

یک خوش‌شانسی هم داشتید که دو، سه نفر قبل از شما انصراف دادند.

بله. سه بازیکن انصراف دادند. ورزشکار اسپانیایی که قهرمان المپیک قبل بود، مصدوم شد و از حضور در رقابت‌ها انصراف داد. دو بدمیتون‌باز فنلاند و هلند بنا به دلایلی انصراف دادند. ضمن اینکه ورزشکار قبل از من در رنکینگ، سهمیه‌ی قاره‌ای آفریقا را گرفت. این موارد و امتیازهایی که در هفده مسابقه سال ۲۰۱۹ گرفته بودم، باعث شد بالاخره به آرزیم برسم و بتوانم المپیک را تجربه کنم.

و الان به همه‌ی چیزی که در ورزش دنبالش بودید، رسیدید؟

به طور قطع نه. من آدم بلندپروازی هستم. این حضور برایم زمانی بیشتر ارزشمند می‌شود که بتوانم بازی خوبی انجام دهم. هیچ‌وقت قانع نمی‌شوم

من خوشحالم که در بزرگتر شدن سقف آرزوی دختران دیگر سهم داشتم. البته این را هم بگویم همه‌ی این ماجرا من نیستم. از مربی‌ام خانم جلالیان گرفته تا رییس فدراسیون و نایب‌رییس بانوان، مسئولان کمیته و وزارت، همگی کمک کردند تا من بتوانم مسیرم را ادامه دهم.

یادم می‌آید در گذشته هزینه‌ی حضور در خیلی از مسابقات را خودتان می‌دادید.

خب تعداد مسابقات بدمیتون زیاد است و من به‌عنوان یک ورزشکار نمی‌توانم انتظار داشته باشم همه‌ی بودجه‌ی فدراسیون خرج من شود. خیلی جاها خودم هزینه کرده‌ام، اما فدراسیون هم خیلی کمک کرده است. همین که برای دوره‌ی استعدادیابی آسیا معرفی شدم، اتفاق کوچکی نبود و همه‌ی اینها به من کمک کرد تا در جایی که الان هستم، بایستم. موفقیت به‌تنهایی به دست نمی‌آید و مجموعه‌ای از عوامل باید دست‌به‌دست هم بدهند تا یک ورزشکار موفق شود. البته این را هم بگویم که هنوز کارم تمام نشده و ادامه می‌دهم.

در میان عواملی که از آنها یاد می‌کنید، سهم کدام را بیشتر می‌دانید؟

با اتفاق‌هایی که برایم افتاد، به‌خصوص دو مصدومیت قبل از ریو و توکیو، باید ناامید می‌شدم اما اینطور نشد و خودم را زود جمع‌وجور کردم و ادامه دادم. فکر می‌کنم حضور در المپیک توکیو، پاداشی است که خدا بابت صبر و پشتکارم به من داده است. شاید بگویید این جمله خیلی شعاری است، اما من با همه‌ی وجودم این را حس کرده‌ام که کارم را انجام بدهم، خدا هم حواش هست.

بسیار هم بی‌حاشیه هستید.

خب یکی دیگر از عواملی که فکر می‌کنم به من کمک می‌کند تا تمرکز داشته باشم، همین است. از سروصدا (چه مثبت، چه منفی) خوشم نمی‌آید و سعی می‌کنم از هر نوع حاشیه‌ای دور باشم. در خانواده هم همینطور هستم و معمولاً خیلی آرام کارم را دنبال می‌کنم. این آرامش خیلی جاها به کمک آمده است.

با بعضی از ورزشکارها که صحبت می‌کنیم، می‌بینیم که پشتوانه‌ی استعدادیابی ندارند و بایک اتفاق، به رشته‌شان آمده‌اند و الان راهی المپیک می‌شوند. برای شما هم همینطور است؟

اول که وارد بدمیتون شدم، تفریحی بود. همزمان در چند رشته کار می‌کردم و حتی مربی بسکتبال خواهرم هم اصرار داشت که من بدمیتون را رها کنم و به بسکتبال بروم. اما من حال و هوای بدمیتون را بیشتر دوست داشتم. شاید به‌خاطر آرامش این رشته ماندم و هر روز علاقه‌مندتر شدم، با آرزوهای بیشتر. حالا هم از تصمیمی که گرفته‌ام، راضی‌ام.